

Ἄριθ. 22 (1897) Τμ. Α'.

Βίσηγητής ὁ ἄρεοπαγίτης κ. ΠΕΡ. ΒΑΒΒΗΣ

Δίκη βιαίως διακοπείσα καὶ μὴ ἐπαναληφθεῖσα — ἀνακοπή — μὴ κοινοποιήσας δικολογῶν ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν — οὐ λήψας ὑπ' ὄψει ἐξ ἐπαγγέλματος

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι τὸ δικάσαν Δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον δὲν ἀπέρριψεν ὡς σπαράδεκτον τὴν ἀνακοπὴν τοῦ ἀνααιρεσιβλήτου ἀφοῦ δέχεται ὅτι ἡ καθ' ἧς ἡ ἀνακοπὴ ἐρήμην ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐπὶ δίκης βιαίως διακοπείσης καὶ μὴ ἐπαναληφθείσης ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι κατ' οὐδεμίαν διάταξιν τοῦ νόμου ἡ ἀνακοπὴ κατὰ ἐρήμην ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ δίκης βιαίως διακοπείσης καὶ μὴ ἐπαναληφθείσης ἐστὶν ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ἀναίρεσεως ὅτι τὸ δικάσαν Δικαστήριον παρὰ τὸν νόμον ΩΛΖ'. (1880) δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐπίδοσεως τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 724 (1881) ἐρήμην ἀποφάσεως του ὡς μὴ κοινοποιηθείσης εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Οἰκονομικῶν συμφώνως μὲ τὸν Νόμον ΩΛΖ'. (1880) καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου παρὰ τὸν Νόμον δὲν ἀπέρριψε τὴν ἀπὸ 4 Μαρτίου 1892 ἀνακοπὴν τῶν ἀνααιρεσιβλήτων, καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 724 ἐρήμην ἀποφάσεως καταστάσεως τελεσιδικίου ἕνεκα τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐπίδοσεως τῆς κατ' αὐτῆς ἀνακοπῆς ἐστὶν ἀπορριπτέος, διότι οὔτε ἐκ τοῦ Νόμου ΩΛΖ'. ἐπιβάλλεται εἰς τὰ Δικαστήρια τοιαύτη ἐξ ἐπαγγέλματος ἐνέργεια διὰ τὴν ἀκυρότητα τῶν ἐπίδοσεων, οὔτε ἡ διάταξις ἀφορᾷ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἄριθ. 23 (1897) Τμ. Α'.

Βίσηγητής ὁ ἄρεοπαγίτης ΑΔ. ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ

Γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ διάδοχοι — αἰτήσεις ἀναίρεσεως — νόμος ἀνακείμενος Συντάγματι — ἐφαρμογὴ παρὰ δικαστοῦ — ἀναίρεσις — μεγάλαι λίμναι res extra commercium.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἐννοίαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 813 Πολ. Δικονομίας οἱ διάδοχοι τῶν διαδίκων γενικοὶ ἢ εἰδικοὶ, δύνανται οὐ μόνον νὰ ζητήσωσιν ἀναίρεσιν κατὰ τῶν ἐναντίων αὐτῶν ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ ν' ἀπευθύνωσιν αὐτὴν κατὰ τῶν διαδόχων τούτων, τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχοντος λόγου ἐν ἑκατέρῃ τῶν περιπτώσεων τούτων. Μὴ ἀρνούμενης δὲ τῆς ἀνααιρεσιβλήτου ἐταιρίας τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς ἀνααιρεσιούσης Μονῆς, ὅτι ἡ ἀρχικῶς ἐναχθεῖσα καὶ ὡς διάδικος ἐν τῷ Ἐφετείῳ παραστάσα Γαλλικὴ ἐταιρία πρὸς ἀποξήρασιν τῆς Κωπαίδος Λίμνης μετεβίβασε δυνάμει συμβολαίου τὰ δικαίωματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ ἐταιρικοῦ ἀντικειμένου εἰς τὴν ἀνααιρεσιβλήτον Ἀγγλικὴν ἐταιρίαν καὶ ὅτι ἐπομένως αὕτη κατέστη εἰδικὸς

ἐκείνης διάδοχος. ὀρθῶς ἀπηυθύνθη κατ' αὐτῆς ἡ προκειμένη αἴτησις ἀναίρεσεως

Ἐπειδὴ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ Νόμου ΡΟΓ'. τοῦ 1867 κηρύττουσα ἀπαράδεκτον πᾶσαν ἀξιώτην ἐπὶ γαιῶν κειμένων ἐντὸς τῆς νομίμου περιμέτρου τῆς συνήθους πλημμύρας τῆς Λίμνης Κωπαίδος χωρὶς νὰ καθιεροῖ τὸν ὄρον τῆς προηγουμένης ἀποζημιώσεως τῶν τυχόν κατὰ νόμων ἀναγνωριζομένων ἰδιοκτητῶν τῶν γαιῶν τούτων, ἀντίκεινται εἰς τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Συντάγματος καθ' ὃ οὐδεὶς στερεῖται τῆς ἰδιοκτησίας αὐτοῦ ἄνευ προηγουμένης ἀποζημιώσεως. Ὄταν δὲ διάταξις νόμου ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα ὡς μεταβάλλουσα δι' ἀπλοῦ νομοθετήματος θεμελιώδη διάταξιν αὐτοῦ, οἷα ἡ ἀνωτέρω, δικαιοῦται τὸ Δικαστήριον νὰ μὴ ἐφαρμύξῃ αὐτὴν ἐν τῷ θέματι περὶ οὗ δικάζει. Τοῦτο δὲ θεθέντος, τὸ Ἐρετεῖον ὄφειλε νὰ ἐξετάσῃ ἐὰν ἡ ἀναίρεσιούσα Μονὴ ἢ διεκδικούσα τὰς ἐν τῇ ἀγωγῇ γαίας εἶναι κυρία αὐτῶν, ἀφοῦ δὲν βεβαιοῖ ὅτι πρόκειται περὶ μεγάλης λίμνης, καθόσον μόνον αἱ μεγάλαι λίμναι εἶναι ἀνεπίδεκτοι ἰδιοκτησίας κατὰ τὰς νομίμους διακρίσεις Ν. 112 Πανδ. 50 16 Ν. 23 § 1. Π. 8 3 Ν. 4 § 6 Π. 50. 15 Ν. 13. § 7 Π. 47 10 καὶ Βασιλ. Ν. 108 Β. 6. Ἐδει δὲ νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο καὶ οὐχὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι αὕτη εἶνε ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ρηθέντος νόμου καὶ διότι, ὡς λέγει, δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ ἢ μὴ τῆς διατάξεως ταύτης. Οὕτω δ' ἀποφηνάμενον καὶ μὴ ποιησάμενον τὴν ἀνωτέρω ἐξέτασιν καὶ διακρίσιν, παρεβίβασε τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ Συντάγματος δι' ὅπερ ἀνααιρετέα ἐστὶν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, κατὰ τὸ ἄρθρ. 807 ἐδ. 7 Πολ. Δικονομίας συμφώνως πρὸς τὸν περὶ τούτου λόγον ἀναίρεσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 808 (1896)

Βίσηγητής ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἀλληλέγγυοι συνοφειλέται — καταβολὴ ὑφ' ἑνός — ἀναγωγή — ὠφελίμος ἀγωγή (actio utilis.)

Ἐπειδὴ ἡ τε ἀναγωγή καὶ ἡ παρεμπίπτουσα ἀγωγή ὀρθῶς ἐρμηνευόμεναι καὶ ἀντικείμενον ἔχουσαι τὴν πληρωμὴν ὀλοκλήρου τοῦ ἐν αὐταῖς μνημονευομένου γραμματίου, βάσιν ἔχουσιν ὅχι μόνον τὰ περιστατικά ὅτι ὀλοκλήρον τὸ ἀντίτιμον τοῦ γραμματίου ἔλαβεν ὁ ἡδὴ ἐφεσίβλητος καὶ καθ' οὗ ἡ ἀναγωγή καὶ οὐτοῦτο ὑπεσχέθη εἰς τὸν ἐφεσίβλητον νὰ πληρώσῃ τὸ γραμμάτιον τοῦτο, ἥτοι ὀλοκλήρον τὸ ποσὸν αὐτὸ πρὸς τὸν δανειστὴν,

ἀλλὰ καὶ τὸ περιστατικὸν ὅτι ἀμφότεροι οἱ διάδικοι εἶνε ἀλληλεγγυοὶ συνοφειλέται τοῦ γραμματίου ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀμφότεροι ἐξέδωκν αὐτὸ τοῦ τελευταίου δὲ τούτου περιστατικῷ ἀποδεικνυμένου καὶ ἐκ τοῦ γραμματίου καὶ τοῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ὄρκου καὶ ἂν τὰ ἔτερα περιστατικὰ δὲν εἶναι ἀληθῆ, ἢ ἀναγωγὴ καὶ ἢ παρεμ. ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὸ ἡμισυ ποσὸν τοῦ γραμματίου εἶνε νόμιμος καὶ δεκτὴ, ἀφ' οὗ ἤδη ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀμφισβητεῖ τὸν τοῦ ἐφesiβλήτου ἰσχυρισμὸν, ὅτι οὗτος ἐπλήρωσε πρὸς τὸν κομιστὴν τοῦ γραμματίου ὁλόκληρον τὸ ποσὸν αὐτοῦ, διότι κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα συναγόμενον ἀπὸ τοὺς νόμους 1 § 13 καὶ 14 (27: 3), 30 (3. 5) Νόμος 2 Κωδ. (5 58) Ν. 4 Πανδ. (9. 3) Ν. 2 Κωδ. (8,39) ἕκαστος τῶν ἀλληλεγγύως συνοφειλετῶν, πλὴν τῶν ἐξ ἀδικήματος ἐκ δόλου ἐνεχομένων, πληρῶνων τὸ κοινὸν χρέος τοῦ ἔχει τὴν ὠφέλιμον ἀγωγὴν (actionem — utilem) κατὰ τοῦ ἀπαλλαγέντος διὰ τῆς πληρωμῆς συνοφειλέτου τοῦ πρὸς πληρωμὴν τοῦ εἰς τοῦτον ἀναλογούντος χρέους.

Ἄριθ 816 (1896)

Βισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐπιστολὴ μὴ χαρτοσημασμένη προσαγωγὴ αὐτῆς ἐπὶ Δικαστηρίου — ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 13 ἐδ. α. καὶ ε., 15 ἐδ. δ', καὶ 20 ἐδ. 3 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου καταδηλον γίνεται ὅτι εἰς ἀναλογικὸν τέλος τοῦ ἄρθρ. 12 τοῦ ἰδίου νόμου ὑπέκεινται καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αἱ διαμειβόμεναι πρὸς ἀπόδειξιν συμβασιῶς καταρτισθείσης ἀγράφως ἢ ἐγγράφως, ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου ἐπισήμου χάρτου· εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγεται καὶ ἡ ἀπὸ 16 Φεβρουαρίου 1895 ἐπιστολὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος πρὸς τὸν ἐφesiβλήτον ἀπειθυομένη, ἣν οὗτος πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγοραπωλησίας ἐφ' ἣς στηρίζεται ἡ ἀγωγὴ προσάγει καὶ ἐπικαλεῖται, ἅτε ἀποτελοῦσα ἀπόδειξιν συναφθείσης πρότερον προφορικῶς ἀγοραπωλησίας ἐχούσης ἀντικείμενον ἀξίας δραχ. 39,000.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μὴ γραφεῖσα ἀπ' ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ ἀναλόγου χαρτοσήμου, ἀλλὰ ἐπὶ χαρτοσήμου μόνον 50 λεπτῶν μὴ τε ὑποβληθεῖσα κατόπιν καὶ δὴ ἐμπροθέσμως εἰς τὸ ἀναλογικὸν τέλος καὶ πρόστιμον ὡς τὸ ἄρθρ. 47 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου διατάσσει εἶναι ἄκυρος καὶ οὐδὲμίαν ἀποδεικτικὴν δύναμιν ἔχει· ὅθεν οὐκ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις κατὰ παράθεσιν τῶν μνησθεισῶν διατάξεων καὶ τῶν ἄρθρων 47 καὶ 51 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἐδέχθη τὴν ἐπιστολὴν καὶ παρεδίξατο ἀποδεδειγμένην ἐξ αὐτῆς τὴν σύναψιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἀγοραπωλησίας.

Ἄριθ. 817 (1896)

Βισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ὁρκου ἐπαγωγὴ — ὁμολογία διαιρετῆ.

Ἐπειδὴ ἐπαγαγόντος τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἀπόδειξιν τῶν τῆν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀποτελούντων περιστατικῶν ὄρκον, ὀρθῶς ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐν τῷ θέματι τοῦ ὄρκου περιέλαθε μόνον τὰ περιστατικὰ ταῦτα, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐναγομένου περὶ ἐξοφλήσεως διότι ὁ ἐνάγων περὶ τῆς ἐξοφλήσεως δὲν ἐπήγαγεν ὄρκον, οὔτε ἦτον ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ταύτην. Δὲν ἐφαρμόζεται δὲ ἐνταῦθα ὁ περὶ τοῦ ἀδιαίρετου τῶν ὁμολογιῶν κανὼν, διότι πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται ὁμολογία τῆς ὀφειλῆς, τοιαύτην ὅμως ὁ ἐναγόμενος δὲν ἔκαμεν οὔτε ἀποτελεῖ τοιαύτην ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ αἵτι δὲν ὀφείλω ἄλλως ἐξώφλησα.

Ἄριθ. 819 (1896)

Βισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀνακοπὴ — ἐμπροθέσμως ἐγγραφὴ ἐν βιβλίῳ ἀνακοπῶν — πρόστιμον — ἀπαράδεκτον — δωρεὰ αἰτία θανάτου — δωρεὰ ἐν ζωῇ ὑπὸ τρόπον sub modus — μεταγραφὴ — παραίτησις δικαίωματος ἀνακλήσεως — σύμπτωσις μεταγραφῶν — ἀγωγὴ περὶ ἀνακλήσεως δωρεᾶς — προκατάρξις δίκης — μεταβίβασις κληρονόμοις.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον, ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ὑπαρχόντων ἐγγράφων καὶ ἰδίᾳ τοῦ αἰτιολογικοῦ τῆς δευτέρας τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, ἢ ἀπὸ 15 Ιουλίου 1892 ἀνακοπὴ τῶν ἐφesiβλήτων δὲν εἶχε κατὰ τὸν χρόνον τῆς πρώτης εἰσαγωγῆς αὐτῆς οὔτε ἐγγραφῇ ἐμπροθέσμως, οὔτε ὑποβληθῆ εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὀφειλομένου εἰκοσιπενταδράχμου πρόστιμου. — Ἐντεῦθεν δ' ἐπιτετα κατ' ἀνάγκην, ὅτι καὶ ἡ πρώτη τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων ἐστερεῖτο τοῦ δικαίωματος νὰ διατάξῃ τὴν προσαγωγὴν πιστοποιητικοῦ ἐμφαινοῦτος τὴν τοιαύτην ἐγγραφὴν καὶ ἡ δευτέρα δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῆ τύποις τὴν ἀνακοπὴν ἐπὶ τῷ λόγῳ α. ὅτι αὕτη, κατὰ τὴν δευτέραν τῆς ὑποθέσεως εἰσαγωγῆν, εἶχεν ἐγγραφῇ καὶ ὑποβληθῆ εἰς πρόστιμον καὶ β'.) ὅτι ὁ τὴν σχετικὴν ἐνστασιν ὑποβαλὼν ἐνάγων, δὲν ἰσχυρίσατο ὅτι ἡ ἀνακοπὴ εἶχεν ἐγγραφῇ εἰς τὸ πινακίον καὶ εἰσαχθῆ πρὸς συζήτησιν παρ' αὐτοῦ. — Τὸ μὲν διότι ὁ σχετικὸς περὶ χαρτοσήμου Νόμος ἀποφαίνεται, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαράδεκτον οὐχὶ τὴν συζήτησιν ἀλλὰ τὸ δικόγραφον αὐτό. — Τὸ δὲ διότι τὸ ἀπαράδεκτον τοῦτο ὑφίσταται παρ' οἰοῦδήποτε τῶν διαδίκων καὶ ἂν εἰσῆχθη ἡ ἀνακοπὴ. — Ὅθεν κατὰ ταῦτα βᾶσιμος ἀποβαίνει ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν ἔρσις καὶ δεόνδεκτης ταύτης γενομένης νὰ ἐξαφανισθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις.